

Regulacija Pesnice.

Govor dežel. poslanca Ivana Kočevar v deželnem zboru dne 9. okt. 1903.

Visoki deželni zbor! Moj predlog glede nadaljevanja vže začete Pesniške struge stoji na petici, ki jo je na visoki deželni zbor doposlal okrajni zastop Ormoški, katero sem jaz vložil. V tej prošnji in v besedah mojega predgovornika je dovolj dokazano, kako potrebno je nadaljevanje uravnave Pesnice. Usojam si se samo na nekaj visoki deželni zbor opozoriti; ta tretji del pesniške uravnave leži tik izliva Pesnice v Dravo; deveti oddelek tega stavbenega dela je že uravnani in po tem oddelku stopi Drava v Pesniško strugo ter zapreči izliv pesniške vode, tako, da nastane povodenj in to tem ložje, ker je Pesniška struga v zgornjem delu v mariborskem okraju že precej dolg kos uravnana in pritečejo po isti uravnani strugi umazana voda, ilovica in kamenje z veliko hitrostjo do Pesniške ravnine pred Velikonedeljo, da je škoda po povodnji vselej velika. Zategadelj prosim visoki deželni zbor, naj blagovoli izročiti moj predlog za hitrejšo nadaljevanje uravnave Pesniške struge kulturnemu odseku.

Predlog poslanca Kočevarja in tovarišev dne 30. okt. 1903:

Pred nekaj leti je še tvorila Drava v okraju Ormož deželno mejo med Štajerskem in Hrvaškim. Tekom nekaj let, posebno pa od tega časa, odkar se je vsled uravnave Drave na hrvaški strani struga pod dravskim mostu zožila, ker spremeni reka takoj pod dravskim mostom svojo smer in ker je na tem mestu posebno deroča, vsled tega je voda na celim obrežju od Ormoža do Središča spodjeda naobrežna polja v občinah mesto Ormož, Pušenci, Frankovec, Loperčič, Obrež in Grabe ter si naredila strugo po štajerski zemlji. Najboljša polja in travniki so postali v imenovanih občinah žrtev deroče reke in imajo posestniki na nasprotnem obrežju samo pesek in kamenje kot njihovo last. Bati se je torej, da bode Drava v kratkem še ostala rodovitna polja ugonobila. Podpisani torej predlagaj: Visoki deželni zbor naj sklene: Deželni odbor se pozivlje, da predlaga pri c. kr. vladi, katera je uravnavo Drave in dozidajne obrežne utrditve izvršila, da se delo takoj nadaljuje na ta način, da se ohranijo v občinah mesto Ormož, Pušenci, Frankovec, Loperčič in Grabe stanujoči posestniki pred nadaljno poškodbo na njihovih zemljiščih.

Interpelacija dežel. poslanca Kočevarja in tovarišev v deželnem zboru dne 30. okt. 1903 na deželni zbor štajerski:

Minolo leto je predložil deželni poslanec baron Störk visokemu dežel. zboru prošnjo kmetijske zadruga na Cvenu pri Ljutomeru za ustanovo kmetijske zimske šole. Visoki deželni zbor je sklenil lansko leto v 29. seji to prošnjo oddati dežel. odboru z naročilom, da isti zadevo preišče ter poroča v prihodnjem zasedanju dežel. zbora. O tem se še dosedaj ni poročalo. Ker je pa ustanova zgoraj imenovane zimske šole neobhodno potrebna, vprašajo podpisani: 1. Ali je deželni odbor v zadevi ustanovitve kmetijske zimske šole na Cvenu pri Ljutomeru potrebno preiskal in obravnaval? 2. Če se je to izvršilo, ali je deželni odbor v stanu o svojem preiskovanju in o stavljenem vprašanju takoj poročati?

Politični ogled.

Zopet vdarec Slovincem v obraz. Kakor poročajo slovenski listi, prestavil je grof Gleispach zopet slovenskega avskultanta, kateri bi bil v kratkem imenovan adjunktom, iz Štajerskega na Kranjsko in sicer g. Davorina Zwitter iz Celja v Novomestu. To pa že presega vse meje! Čaravno so proti takemu počenjanju ugovarjali že vsi slovenski listi, vse slovensko ljudstvo v političnih društvi in shodih, stori to grof Gleispach zopet, ne meneč se za voljo in zahteve naroda. Kajti kakor nalašč, posmehujoč se slovenskemu narodu, je prestavil slovenskega avskultanta iz Štajerskega na Kranjsko. Čas, vidiš, slovensko ljudstvo, kako tebe preziram in zaničujem, da nalašč to storim, kar tebi ni po volji. Ljudstvo bode sicer zopet naprej ugovarjalo pri različnih prilikah, a Gleispach bode i naprej delal kar bode hotel, ker bodo tudi naši poslanci delali, kar bodo hoteli. Ljudski poslanci morajo vendar poslušati glas ljudstva!

Dopisi.

Iz Slovenskih goric. (Narodne razmere.) Povpraševal bi popotnik, kateri bi hodil čez Slovenske gorice: Ali niso tukaj Slovenske gorice? Odgovor bi dobil, da so sicer slovenske, a žalbog zunanje lice tega biserja slovenskega Štajerja je sumljivo. Zakaj? Na vsaki hiši, katera nosi to ali to številko, je zapisana v nemščini tudi občina. Sramotimo s tem sami sebe tako zelo, da pač ni čudno, da nas narodni nasprotniki imenujejo narod s hlapčevsko omiko. Zares, to je hlapčevska služba, s katero hote ali ne hote služimo nemškutarjem. Ti zavedno slovensko ljudstvo! ali se ne čutiš užaljeno in ponižano, ker se šopirijo po tvoji zemlji, podedovani od hrabrih slovenskih očetov, nerazumljivi nemški napisi, ki se rogajo tvojemu narodnemu čutu. Vi občinski predstojniki, odprite vendar enkrat svoje oči! Vi občinski odborniki, predlagajte v občinskih sejah, da se odstrani ta črni madež iz površja milih Slovenskih goric. Ne klečeplazimo pred nemškutarji! Pokazati je treba dejansko, da smo zavedni, da ne maramo onih, kateri nas tlačijo, ter stopimo kakor eden mož v narodni boj za obstanek. Videli bode, kako se nas bojijo tisti, kateri nas hočejo uničiti v narodnem oziru. Vprašajmo moža katerekoli narodnosti, kaj je. S ponosom nam odgovori, da je sin tega ali onega naroda, le mi Slovenci naj bi se sramovali svoje narodnosti ter se kazali svetu v tej umazani krinki janičarja ali Judeža. Ali nam mar ni Bog dal našega jezika kakor drugim narodom? Čemu se sramovati? Zatorej, predragi prebivalci Slovenskih goric! storite korake k temu, da bodo zares »Slovenske gorice«! — Proč z nemškimi napisi!

Iz Ribnice na Pohorju. (Nova občinska hiša.) Pohorski Ribničani so si postavili lepo enonadstropno občinsko hišo, v kateri bode imela občina svojo pisarno, stanovanje za orožnike, zdravnika, za katerega se je že služba razpisala, — občinskega slugo in druge. Te hiše je bilo silno potreba, ker se je od pisarne morala plačevati najemina ter se občinski akti niso mogli tako lepo shranjevati. Postavila se je na »beneficijatom« zemljišču, katero se je z dovoljenjem preč. kn.-škofijstva in visoke c. kr. namestnije odkupilo.

Dne 22. okt. se je vršilo slovesno blagoslovljenje hiše blagohotno po č. g. dekanu Hrasteljnu.

Iz Staregatrga pri Slovenjgradcu. (Tombola v prid šolske kuhinje.) Prav veselega srca moremo poročati, kako so letos obilo darovali kmetje za šolsko kuhinjo okoliške šole v Slovenjgradu. Zatorej je naša dolžnost, da se v imenu uboge šolske mladine prav iskreno zahvalimo vsem blagim g. darovateljem za poslano darove. Tisočera hvala! Pa to še ni dovolj! Saj otrok, ki pride po dve do tri ure daleč v šolo, ne potrebuje samo hrane, ampak tudi obleke. Saj se vedno sliši večkrat proseč glas: dajte nam obleke, dajte nam obuvalo, da bodemo mogli v šolo, posebno pa zdaj, ko se prične šolsko leto in se bliža zima. V to svrhu bode krajni šolski svet dne 15. novembra priredil tombolo v prostorih »Narodnega doma« v Slovenjgradu v prid šolske mladine. Prav uljudno se vabijo vsi od blizu in daleč k prav obilni udeležbi. Prosi se tudi vsi, ki imajo količjak čuteče srce za ubogo mladino, da bi blagovolili poslati prav obilo daril za tombolo krajnemu šolskemu svetu. V imenu mladine se zanaprej zahvaljujemo vsem, ki bodo količjak pripomogli k dobremu uspehu te dobrodelne tombole. Zatorej dne 15. novembra v Slovenjgradcu na tombolo.

Od Mislinje. (Opazovanje popotnika.) Med tiste srečne ljudi se stejem, ki imajo počitnice. Za me so bile letošnje počitnice posebno vesele, ker sem imel priliko nekoliko potovati. Z vlakom sem se peljal iz

Spod. Dravograda v Velenje. Pri oknu sem sedel ter opazoval krasno in rodovitno dolino, po kateri šumi deroča Mislinja. Pri pogledu na zeleno Pohorje sem se pa zazibal v prijetno misel, da prebiva na teh mogočnih gorah Slovenec. »Slovenski svet, ti si krasan«, bi bil skoro zapel. A vlak je postal, sprevodnik pa je zaklical: Missling. Opazil sem, da imajo postaje ob tej železnici sicer dvojezične napise, a vendar se sliši povsod samo blažena nemščina. Sprevodnik bi bil morebiti kaznovan, če bi se predrznil izustiti slovensko ime. Kdo ve?! Ozrem se skozi okno, da se poslovim od lepe doline in gorskih velikanov. In tu — presenetilo me je. Okoli 50 izstisov »Štajerca« se je valilo tja proti pošti v Št. Lenartu. Žalostno, a resnično! Obrnil sem se tja do svojih sopotnikov, ki so mi blagovoljno razložili, da je (v Št. Lenartu) v Mislinji pošta za več župnij. Zvedel sem torej, da ostane največ »Štajercev« v Št. Lju. Neki Huter jih ima baje 18. Približno deset jih roma potem v Dolič, Št. Vid nad Valdekom se lahko ponaša samo z nekaterimi, zelo mnogo jih pa gre v Brde in Golavabuko, menda zato, ker v bralnem društvu v Št. Martinu »Štajerca« ne trpijo. Pri vsem tem je pa najbolj žalostno, da imajo celo tega nepotrebne gosta v boljših hišah. Marsikje bi lahko človek vzdihnil: Kdo bi si bil mislil! — Slovenski kmet! Ali se vedno nisi prišel do prepričanja, da je »Štajerc« sovražnik tvojega naroda? Le opazuj ga! Slovenske duhovnike in posebno slovenske odvetnike (dohtarje pravi »Štajerc«), ki se potegujejo za pravice našega naroda, napada na ostuden način. Zaksj ne zbada in blati nemških odvetnikov? Z največjim veseljem udriha po naših zadrugah, priporoča pa samo nemške trgovce. In, ali se morebiti hočeš učiti iz »Štajerca« lepe in fine slovenščine? Urednik »Štajerca« se sicer sam ponaša, da je obiskoval visoke šole, a gotovo je naredil veliko sramoto g. profesorju, ki mu je dal na gimnaziji v Celju iz slovenščine prvi red s stavkom, ki ga je zapisal sam in ki se glasi: »... sem posvetil vso moje znanje »Štajercu.« V 3. razredu ljudske šole vedo vsi učenci, kako bi se ta stavek glasil pravilno. Ptujski žgjenjipci govore lepše. — Slovenski kmetje! Vaši očetje so peli nekaj:

Po hribih se tudi Slovenec baha,
Ker toliko deželo pred seboj ima.

O, kakšno sramoto jim delate s tem, da drago plačujete svojega izdajalca »Štajerca«! Proč torej z njim! 2 K lahko obrnete v kak boljši namen. Pri družbi sv. Mohorja dobite za 2 K čisto kaj drugega. Vsa imena naročnikov »Štajerca«, ki dobivajo tega korundica v Mislinji, mi sicer niso znana; če bi jih pa iskal v koledarju družbe sv. Mohorja, bi marsikaterega iskal zastonj. Nekoliko več odločnosti je torej treba. Pokažite jo s tem, da zahajate k narodnim trgovcem in gostilničarjem, ki imajo naročene poštene slovenske časopise. To vam bodi v ponos! O da bi ne bil glas vpijočega v puščavi opomin, ki ga vam s tem daje vas in svojo slovensko domovino ljubeči popotnik.

Dobrna pri Celju. (Naš občinski odbor.) Minilo je leto in dan, kar je »Slov. Gospodar« opozoril slavni občinski odbor dobrnski na tablo z nemskim napisom, ki je visela na občinski hiši ter kazila hišo in celo Dobrno. Tabla z napisom je izginila in občina je oprana nemškutarskega madeža. Pa samo občina, ne pa občinski odbor dobrnski, ali prav za prav nekateri udje slavnega odbora. Slišijo se namreč v narodnem oziru o dotičnih gospodih odbornikih take reči, da si bodo drugi odborniki prihodnjic premislili, predno bodo sedli z dotičniki skupaj k eni mizi, da se posvetujejo o blagru slovenske dobrnske občine. Celi stvari bi ne pripisovali tolike važnosti, a pomenljivo je, da je ravno tisti gospod, ki se je šulil vedno za najbolj narodnega Dobrnčana, da je sedaj pokazal drugo barvo, ki je kaj močno podobna barvi spodnještajerskih nemčurjev.

Kratko rečeno, gospoda K. več ne poznamo. Ali ga je visoka služba, katero opravlja pri občini, in katera nese 40 svetlih srebrnih kronic, tako prevzela ali kaj drugega, ne vemo, odkar je pač zlezel malo višje, ne diši mu več čista slovenščina dobrnskih rojakov, ampak poprijel se je gobovega ptujskega kljuka in pridno zavziva vsakih 14 dni za kosilo ob nedeljah nemškutarsko prismojeno »špižo« nemčurskih kramarjev spodnještajarskih. Želimo mu sicer najboljši tek in prav nič ga ne zavidamo, če hoče v ptujski smetišnici brskati za kakimi zakladi, vendar pa slavni občinski odbor vprašamo: je-li bilo slavnemu odboru, ko je volil gospoda K. na tako odgovornosti polno službo, znano, da je imenovan gospod prijatelj lista, ki zagovarja tiste, ki so bili vedno strastni nasprotniki Slovencev in posebej še slovenskega kmeta. Za danes naj zadostuje to ponižno vprašanje. Če dobimo povoljni odgovor, ali pa če slišimo kmalu, da je g. K. odložil svojo, od njega samega zahtevano in tako rekoč ustanovljeno službico, obrnili se bomo od Vrbe bolj proti Pristovi in Lokovinu, zakaj marsikatero zanimivost še bomo razkrili. Ako pa g. K. vstraja pri svojem ljubljencu, ki ga dobiva iz dobrnskih toplic, imenovali ga bomo s polnim imenom ter se še bavili natančneje z njegovo slavno osebo. Mimogrede še bodi omenjeno, da gospoda K. nikdo ni videl pri političnem shodu na Dobrni. Umevno! Tisto nedeljo je bojda preveč hlastno požiral ptujskega kljuka in ni mu bilo prav dobro. Ali je pa morebiti trobilo spodnještajarskih nemčurjev branilo gospoda K. pokazati »narodnost«? Naj si bo kakor hoče, sedaj vemo, koliko je vredna »narodnost« gospoda K. Bodi Vam g. K., že danes povedano, da na Dobrni o takih stvareh ne poznamo šale. Ali Slovenec ali nemškutar! Pokažite pravi obraz; slepe miši bomo igrali drugikrat in drugje, pri občini na Dobrni pa mora biti vse čisto in svetlo narodno. Torej!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Lenarčkega katol. politič. društva občni zbor in politični shod se vrši v nedeljo, dne 8. novembra pri Sv. Lenartu v Slov. gor. ob 3. uri popol. v prostorih hiše slov. posojilnice po sledečem vsporedu: 1. Odborovo poročilo o delovanju društva v pretečenem društvenem letu in volitev novega odbora. 2. O dežel. zboru poroča poslanec Iv. Rožkar. 3. Kako tepta vlada naše narodne pravice, govori F. Kramberger, veleposest. sin iz Gočove. 4. Izboljšajmo naše narodno gospodarstvo! razpravlja Jan Jurančič, znani čebelar od Sv. Antona v Sl. gor. 5. Vprašanja, predlogi, nasveti. Rodoljubni kmetje lenarčkega okraja, vdeležite se polnoštevilno tega važnega zborovanja, ki bo nudilo mnogo zanimivosti!

Imenovanje. Občinski urad Sv. Marko niže Ptuja je imenoval v izredni seji, dne 11. vinotoka t. l. mnogozaslužnega velečast. gosp. Matej-a Slekovec, konzist. svet. in župnika pri Sv. Marku niže Ptuja, svojim častnim občanom.

Promocija. Na graški univerzi je bil promoviran doktorjem prava naš središki rojak gosp. Mato Vargazon, avdorijski praktikant pri c. kr. višji vojaški sodnji na Dunaju.

Od finančne straže. Izpit za respiciente so napravili finančni nadpazniki gg.: Jožef Volavšek, Kajetan Marcher in Ferdinand Tatschl.

Mariborske novice. Dne 16. m. m. je umrl Venceslav Caf po dolgi in mučni boleznici previden s svetimi zakramenti za umi-

rajoče. Pokojnik je bil oče č. o. Marcelina Caf, katerega je pred dve in pol leti spremil k zadnjemu počitku. Od tistega časa je vedno bolj in bolj bolehal, dokler se ni slednjič udan v božjo voljo preselil v večnost k svojemu sinu. N. p. v m.

Porotna zasedanja pri spodnještajarskih sodiščih v letu 1904: Pri okrožni sodnji v Mariboru: prvo porotno zasedanje dne 7. marca, drugo dne 6. junija, tretje dne 12. septembra in četrto dne 14. novembra. Pri okrožni sodnji v Celju: prvo dne 8. februarja, drugo dne 2. maja, tretje dne 12. septembra in četrto dne 21. novembra.

Umrla je v grajsčini Zavrč pri Ptuj soproga grajsčaka, gospa Silvija Ulm v 28. letu. — Dne 29. m. m. je umrl v drvarski koči pri Celju 50 letni drvar Jakob Centrih iz Golobinjeka. Zadela ga je srčna kap. — V Gradcu je umrl v petek, dne 30. m. m. poštni oficijal Jožef Sivka v 36 letu. Rajni je bil rojen v Špitaliču v konjiškem okraju. Bodi mu lahka tuja zemlja!

Nekaj imenitnega. Ali se ni že toliko in tolikokrat, in to po vseh naših listih, izrekla gorka želja po knjigi, ki bi nam podala našega naroda zgodovino? To hrepenenje je zdravo in da se je javilo z vedno večjo silo, je veselo znamenje. Kajti narod se more prav zavdati še-le tedaj, ko samega sebe dobro pozna; da se hoče dobro poznati, je pa zopet zanesljivi dokaz, da ima življenjske moči v sebi dovolj, da se še hoče v krogu narodov uveljaviti, da še ima prihodnost. Slovenskemu razumnistvu je znano, da se profesor dr. Fr. Kos že več let temeljito bavi z našo zgodovino ter da se je tega dela lotil sistematično. Njegovi trezni in globoko segajoči članki v Izvestjih »Muzejskega društva« kakor v Letopisih »Slovenske matice« so vzbujali nenevadno pozornost in vsakdo je vedel, da imamo zgodovine slovenske pričakovati le od njega in da bo to delo izborno. No in izdal je po Leonovi družbi v Ljubljani ravno kar knjigo, ki sicer še ni zgodovina našega naroda, ali je izobražencem toliko kakor taka in še več. Izdal je v 506 strani obsegajoči knjigi osmerke »Gradivo za zgodovino Slovencev v srednjem veku«, češ, na tej podlagi se še le more spisati in tudi bode spisala Zgodovina, ona knjiga, ki bode za vsakega. Saj piše: »Kdor hoče zidati hišo, si mora poprej pripraviti potrebnega kamenja, kope, peska, lesa in drugih stvari in še le potem naj se loti dela. Enako je pri zgodovinarju. Najprej je treba zbrati gradivo, ga kritično presoditi in nato uporabiti.« V naši knjigi imamo za dobo od 501 do 800 zabeleženo, in sicer leto za letom, vse, kar je naš narod storil in kar se je sploh zgodilo takega, kar sega tiče neposredno. Ti podatki so jasno in vestno sestavljeni iz vsega iz dotičnih virov torej takozvani registri. V večini slučajev je ves vir tudi pridjan, ne samo naveden, kajti naveden je pri vsakem registru in celo z vsemi izdajami vred, v katerih se nahaja. Kdor torej čita regeste, se že dobro seznanja z zgodovino našega naroda. Vrh tega pa je pisatelj na čelu knjige in sicer na 43 straneh podal »Zgodovinski pregled« ali prav kratko osnovano zgodovino one dobe, ki jo razpravlja. Knjigo bo potemtakem vsakdo čital s pridom, strokovnjak kakor laik, zraven še prav lahko, ker je jako pregledno in praktično urejena. Nismo kmalu katere knjige bili tako veseli kakor te-le. Naše veselje pa se je povečalo, ko smo na prvi strani debelo tiskano čitali: Prva knjiga. Če smo nestrpno hrepeneli po prvi, bomo še bolj po drugi. Knjiga se naročuje pri Leonovi družbi v Ljubljani ter stane za njene ude 4 K, za podporne ude 6 K in za neude 8 K.

Cesarja Franca Jožefa I. jubilejska ustanova. Južnoštajerska hranilnica v Celju bode oddala podpore iz jubilejske ustanove »Cesarja Franca Jožefa I.« dijakom ali učenecem slovenske narodnosti, ne oziraje se na kakovost in ne na mesto šole, katero obiskujejo. Prošnjiki morajo biti pristojni v okraje

Šmarje pri Jelšah, Gornji Grad, Šostanj, Sevnica ali Vransko. Prošnje je podati do 15. listopada 1903 pri južnoštajerski hranilnici v Celju ter priloži jim ubožno spričevalo, domovnico in spričevalo o zadnjem minolem šolskem tečaju, ter mora imeti prošnik najmanj prvi napredovalni red. Visokošolci pa se imajo izkazati s spričevali o državnih izpitih, oziroma s potrdili dveh docentov glavnih predmetov o povoljno opravljenih zasebnih izkušnjah, z indeksom, ki svedočuje pohajanje predavanj v minolem in vpis v tekočem tečaju. Podpora smejo tudi dobiti začetniki v javnih službah.

»Štajerc« za svoje krušne očete. Zadnji »Štajerc« se poteguje za nemške trgovce pri Sv. Lenartu v Slov. gor. ter žuga, da bode novo otvorjeno slovensko trgovino gg. Lončarec in Havelka strogo opazoval. Naj rajši opazuje Strašilove (»Štajerčev« pristaš!) žganjarne v Ptuj in Mariboru, kjer bode opazil marsikatero svojih nemčurskih prijateljev z zabuhlim obrazom in sibečimi nogami se priplaziti iz prodajalne. Tudi ga radovednost muči, kako bodo tamošnji kmetje podpirali to trgovino. Na to vprašanje pa prepustimo odgovor našim vrlim zavednim kmetom, ki bodo kar trumoma zahajali v novo slovensko trgovino. Podpirajmo trgovce, katere blati »Štajerc«, ti so gotovo dobri in pošteni trgovci!

Razpisane službe. Mesto nadučitelja v Laporju je razpisano do Velike noči 1904. — Služba jetniškega paznika pri mariborski moški kaznilnici je razpisana do 30. nov. 1903.

Slov. polit. in gospodarsko društvo v Ljutomeru ima v nedeljo, dne 8. t. mes. ob 3. uri pop. javen ljudski shod v gostilni g. Ivana Kukovec v Ljutomeru.

Cven pri Ljutomeru. Poroča se nam: Pri mlinu Jožefa Reih v Moti so našli 24. m. mes. pripljavljeno moško truplo.

Z gnojnimi vilami sta ubila 28. m. mes. na Gornji Polskavi 14—16 letna fant Jožef in Jurij Pristonik, sina gostilničarja Pristonik, delavca Miha Plečko iz Kolberga, ker ju je zasledoval z nožem na podstrešje, kamor sta šla spat.

Iz Marnberga se nam poroča: Brod, ki je samo nekaj dni prevažal, je vsled velike vode ustavil prevažanje. Občina Marnberg je tudi tožena vsled prilastitve tuje lastnine, ker je rabila sohe prejšnjega broda, ne da bi bila prosila za to dovoljenja pri posestniku dr. P. Kresniku, profesorju v Brnu. Se pač pozna, da sedijo v občinskem odboru sami Nemci, ki ne znajo prositi ampak samo zahtevati.

Požiga je obdolžena kočarica Jera Taciger v Stopercach, ker je baje zažgala septembra svojo kočjo, da bi dobila zavarovalnino.

Zaradi tatvine sta zaprta pri ptujskem sodišču: Štef. Vogrinc, hlapec iz Stoperc, ker je obdolžen, da je ukradel Juriju Jus različne jestvine in Janez Arnuš, kočarski sin iz Senčaka, ker je ukradel, kakor je obstal orožniku, posestniku Vučina iz zaprtega kovčeka 20 K.

Tepež. Dne 28. m. mes. so napadli v Kicarih fantje Fr. Majcen, Al. Pušič in Valentin Letonja nekega Fr. Mlaker ter ga tako pretepli, da so ga morali prepeljati v ptujsko bolnišnico. Žalostno!

Ogenj. Ob polnoči dne 25. m. m. je začelo goreti gospodarsko poslopje posestnika Toš v Vitomarcih. Sosedji so zapazili ogenj ter rešili živino, potem so se le poklicali gospodarja, ki je mirno spal. Zakonska Toš sta prestrašena zbežala na prosto. Stari Toš se je pa tako ustrašil, da se ni mogel ganiti z mesta. V tem trenutku se je že podrla streha. To je spravilo starčka k zavesti ter je na vseh štirih plazeč dosegel duri, od kod so ga potegnili iz goreče hiše, ne da bi se mu bilo kaj pripetilo. Hiša in gospodarsko poslopje je zgorelo popolnoma zraven tudi edna krava in edna svinja. Posestnik je bil za majhno svoto zavarovan. — V nedeljo, na praznik Vseh svetnikov zvečer okoli 8. ure je začel goreti hlev vdove Hrovat v Lokij